

Ulrike Meinhofs snitslade bana

Ulrike Meinhof

En biografi

Jutta Ditfurth

Översättning: Ann-Sofi Ljung
Svensson och Per Svensson

ALBERT BONNIERS FÖRLAG, 2008

POLIS, ÅKLAGARE och medier gottar sig i vapenhögarna, peruker, listiga skåp och adressböcker. Utredningar blir tjocka luntor, tar årtal att sammanställa, omöjliga att överblicka. Sedan vidtar rättegångar som aldrig tar slut.

Försöken att kartlägga rörelsen, som gick under namn som RAF, Baader-Meinhof eller terroristerna är förstås dömda att misslyckas – det går inte att dissekera en människas och hela hennes begrepps-

värld. Jutta Ditfurth har gjort ett försök att se, verkligen se och lyssna på människan Ulrike Meinhof, att sammanställa hennes gärning och liv, som ändå blev så kort; 41 år gammal dog hon i en snara på Stammheimfängelset, under en pågående rättsprocess som hon utestängts ifrån – hon var för psykiskt nedbruten för att orka med.

ULRIKE MEINHOF FÖDDES 1934, under brinnande nazistisk upptrappning. Tack vare faderns nazistiska iver och kontakter överlevde de flesta i familjen; ett par farbröder stupade i öst men i övrigt klev Ulrike ur kriget som någorlunda intakt elvaåring. Ruinerna och svälten drabbade inte med full kraft förrän i tjugooårsåldern.

Uppgörelsen med naziförbrytarna gick snabbt och snart återgick det mesta till det gamla. Samma nazianstuckna lärare, myndighetspersoner, präster, journalister, överklass – varifrån skulle annars samhällets elit och styre tas? I Ditfurths bok framstår inte den berömda ”glömskan” som särskilt viktigt.

Nya generationer ville diskutera och ifrågasätta sveket, under tidigt sextiotal blev diskussionerna till en totalrock. Att förklara dem som generationsmotsättningar måste vara århundradets underdrift – studenter och arbetare som demonstrerade i tiotusentals mot en samhällsordning utan synlig tillstymmelse till etik och humanitet. Kriget var, 25 år

